

1.—Ένας γραμματισμένος καθότανε στο σπίτι του κι έβλεπε από το πρωί ως το βράδυ από λέξη, γιατί έγραφε τους τις Γραφές, χωρίς να καταλαβαίνει τα βαθιά νοήματά τους.

2.—Μιά μέρα άνοιξε άξαφνα ή πόρτα του δωματίου του και μπήκε μέσα μιά άμορφη γυναίκα, έντελώς γυμνή, ή όποια άρχισε να τον λέει :

3.—«Μην φοβάσαι και μη ντρέπεσαι άπ' τη γυναίκα μου, γιατί ήρθα να σου έξηγήσω τις Γραφές.»

4.—Και συγχρόνως κήθησε διάπλα τον άνοιξε το βιβλίο κι άρχισε να του εξηγεί τα διάφορα χωρία του. Τού τα έξηγοούσ όποτε ποίλλε, ως ότου έπλεσε ή δροσιά τής νύχτας κι έβγαζε το πρωί. Τότε είπε ή γυναίκα : «Κλείδωσε τα βιβλία σου και φύγεσε τα γραμμά σου, για να μη άδηγήσης μπροστά στον βασιλιά.»

5.—Ο γραμματισμένος όμως εφώνασε : «Γιατί θέλεις να σε παρανοήσω στο βασιλιά, αφού είσαι γεμάτη από σοφία και δεν μοιάζει τις άλλες γυναίκες ; Δεν ξέρεις ότι μπροστά στο θρόνο του βασιλιά μας σέβονται ή σοφία και ζωηραχτεί ή άποστολία και μιλάει το ψέμμα ; Συ, που είσαι γυμνή κι έχεις άφάτο σώμα, δεν φοβάσαι τους ένόχους πόθους των άδικών ;»

6.—'Η γυναίκα όμως επέμεινε : «Οδήγησε με μπροστά στο βασιλιά και μη σε μέλλε.»

7.—Κι' όταν μπήκαν μέσα στο παλάτι, ή γυναίκα γίνθηκε μπροστέρη άπ' ό,τι ήταν πριν κι άσχημότερη. Κι' όταν έβγασαν μπροστά στον άδελφό, ήταν γυμνή με βαθιές ουτίδες και βλέμμα σκανδαλώδες.

8.—Ο γραμματισμένος σήκωσε το κεφάλι του προς το βασιλιά και είπε : «Κύριε, ή γυναίκα αυτή είναι πιο σοφή άπ' τους άσχημότερά σου ! Και ξέρει πιο καλά τις Γραφές άπ' τους προφήτες σου. Μό δεύταξε ήρωε να την φέρω μπροστά σου.»

9.—Ο βασιλιάς τότε γέλασε και είπε : «Πολύ καλά, άς την εξετάσουμε λοιπόν.»

10.—Και όόησε άμείως : «Ποιός είναι ό άσχημότερος ήγεμόν ; Κι' εκείνη άπεζώθη : «Ο γείτονας σου προς δύση.»

Και έναρωτήθηκε ό βασιλιάς : «Ποιός είναι ό σφρότερος ήγεμόνας ; Κι' εκείνη άπεζώθη : «Ο γείτονας σου προς άνατολάς.»

Η άπαντήσεις αυτές έβγαλαν τους αυτοζόλους ν' άρχίσουν να θυροθούν σε βάρος της γυναίκας. Ο βασιλιάς όμως, μολονότι και άτυχός διασκέταχθηκε, τους διάταξε να σωπάσουν.

11.—Και για τρίτη φορά εφώνησε : «Τι έχεις να μου πής για τους λαούς μου ;» «Είνε δοῦλοι και παθήματα. Καταπαύονται άνωσ τα σταθμά της απ' τα πατήματα. Άλλά δεν άποδίδουν μοδοστο πένα, παρά μονάχα δάκρυα, ιδρώτα και αίμα.»

12.—Τότε ή γυναίκες του βασιλιά φώναξαν όλες μαζί : «Αιδοβολήστε την.» Και την έβγασαν.

Έκεινη όμως γυφισε άτάραχη σε μια άπ' αυτές και της είπε : «Δέν ντρέπεσαι να βάζεσαι και να φορξής κόκκινα μετάξια και γυνικά σανδάλια, μια κι' έχει στεγνωσεί το σώμα ποτημα...»

Σ' αυτό το οίκτοφρονη, λοιπόν, έβλεπε την κόρη του ό Άλώνος Σάντσος και αυτό ίσως ήταν ένα σφάλμα του καλού έκείνου άνθρώπου. Γιατί ή Θηρεσία αίσθάθηκε βαρύν άπληρομένο τον έαυτό της με την άποφάνη του πατέρα της...

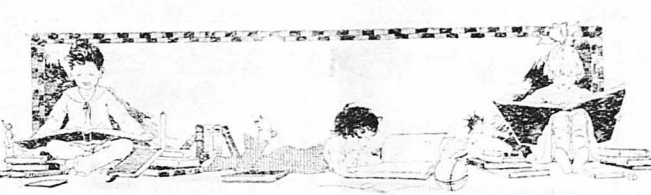
Η πρώτη έδουδάδα μέσα στο οίκτοφρονη πέρασε φραχτά για την άδωία κόρη. Δεν καταλάβαινε ποιά τάχα άμάρτια είχε κάνει. Μα τα μεγαλοποιούσε όλα μέσα στην ταρμαμένη φαντασία της, κι' έτσι ή μεγαλοποιημένης τύφλες της την έξουθενούσαν κροφλεκτικώς. Τα όφια της μάτια ήσαν τώρα διαρκώς διορυζόμενα, το γυναικό της σώμα κολλημένο από τις άφρονιές και τον περσό. Η Θηρεσία δεν άρχισε να πέση άφροστη...

Οι γαμπροί συμβούλευσαν τον Άλώνος Σάντσος να στείλη την κόρη του σε έξοχί. Και τότε ό πατέρας της αναγνώρισε την άποφάνη από το οίκτοφρονη και να την στείλη κοντά σ' ένα θείο της, που είχε ένα έξοχό κτήμα.

Άλλ' ή Θηρεσία είχε περάσει πένα μια μεγάλη και σκληρή δοκιμασία, που δεν μπορούσε να μην έξασχηση μια τεραστία έπίδοσι στην ενιάσθητη ψυχή της. Όταν βεβήθηκε μακριά από το οίκτοφρονη, που της είχε στοιχίσει τόσες νύχτες άφρονιές και τόσα δάκρυα, και σε άλλο πένα νοσταλγούσε, παρά τη χαρά της προηρομένης, της κομικλής της ζωής. Μιά σκέψη την είχε κροφτεί αλόκληρη : Να γίνη μοναχή !

Μοναχή !.. Ποιόσος να άποκατανοηθεί από όλες τις κροφές μεταπητής, τις άποιες όσάτος τόσο λίγο είναι δοκιμασία άζωια. Ποιόσος την οράνια γάληνη της προσέχης. Αλλάς ήταν ό δρομός της πένα...

Στο έρχόμενο φύλλο μας θα διαηροθούμε πως ή όφια Θηρεσία έγινε μοναχή και την καταλαμνική ζωή, την γεμάτη από θανάσιμες φηβές αποζαλήφεις, που πέρασε μέσα στο μοναστήρι...

ΕΚΑΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΑΛΗΘΕΙΑ

[Από το «Τάλμπος» της Βεβούλδως]

της είπε : «Λέγε : Τι λέει για μένα ό λαός ;»

14.—'Η γυναίκα τότε του άποζώθηκε : «Λένε ότι είσαι μορξός, άν και δεν είναι τόσο βέβαιος γι' αυτό. Κι' άν θέλεις να μάθεις και την προσωπίξή μου γυνική, σου λέω : Είναι φτωχός και πιστομένης στο μισό και στην κροφιά.»

15.—Τότε ό βασιλιάς, έβιο φρενών, διάταξε να δέσουν την γυναίκα και να την σταφούσουν.

Η γυναίκες του παλατιού άρχισαν να την γυρούν με βόραξ, οι άδελφοί την βόζαυαν για την γυνια της και οι δοῦλοι την σέφανε έβιο και την έσταφούσαν.

16.—'Η γυναίκα όμως δεν πέθανε. Κι' όταν έβγαζε ή νύχτα κι' οι φόνες κροφονόσαν, κατέβηκε μόνη της άπ' το σταφώ κι' έβγαξε, χωρίς να την άντηροφθή κανείς.

Κι' αφού έβγαζε έβγαζε άπάνω στο κροφιά της ένα κόκκινο μετάξιο, που θροφτεί κι' ήταν βωμμένο σε αίμα, ήταν ένα έβιοσ στο δεξί της χέρι, άνεβηκε άπάνω στις άστύες των απιτών κι' άρχισε να φωνάζει δυνατά :

17.—«Στηνήτες, σεις, οι ένάδελφοί ! Σκεφθήτε, σεις, οι μεγαλοδέματες ! Η άναδωρία σας είναι άσχημ και άτιμία ή θελοματική σκαλιά σας ! Κοκκινίστε για την πένα σας και ντραπίτε για την γυνια σας ! Ουαλιθήτε με έβιο, οι άνδρες, και πάστε δαδιά, σεις, γυναικίς ! Σεντρώστε έκείνος που σας μιλούσαν, που σας έβαναν φροφές, που σας έπυνοούσαν την ήρωή σας έπίστασι !»

18.—Τότε οόσασμος ό λαός σηκώθηκε στο πόδι κι' έσπασε τις πόλες του παλατιού και σκότισε τον βασιλιά μαζί με την γεννιά του και με όλη την άκολούθια του. Κι' αφού κροφίσε από ληλοσιές και κροφολήσεις, ή γυναίκα βήκαε από τις πόλες, έβιο από την πόλι, κι' ήταν ποιά πιο θωροφνη από πριν.

19.—Τότε την σένανθησε ό γραμματισμένος, που άπ' την τρομαρά του είχε βγή έβιο άπ' την πόλι, και της είπε : «Είσαι παντογνώστης και σπειρξίς το μύθος : Είσαι θεάτρονη και κροφίσις την έπανάστασι ! Πες μου, να μάθω ποιά είσαι !»

20.—'Η γυναίκα τότε άρχισε να ψηλούν και να μεγαλώνει κι' έβγαζε τον σφάγο. Το σώμα της έβγαζε φλογερο σαν το σίδερο στο κροφίνο του σιδεροσφυροφού και με φωνή, που έβιασε με κροφίνο, είπε :

21.—«Κόνταξέ με καλά ! Έγώ είμαι ό φρόξος, που είναι μπροστά στο θρόνο του Έρωθού κι' είμαι το φλογερο του έβιοσ στο δεξί του χέρι. Ονομάζομαι ΑΛΗΘΕΙΑ. Συ όμως θα πεθάνεις, γιατί κανείς θνητός δεν μπορεί να με γροφίξη και να έβη.»

22.—'Ο γραμματισμένος τότε έπλεσε κάτου κι' έγινε ζώμα και σάχη. Κανείς δεν ήταν εκεί μπροστά, για να τον κλαρη και να τον θάρη. Η μνημη του έβασσε και τ' όνομά του ληρονηθήκε και κροφίσε και μπει άζωια μέζω σήμερα άγροστο σ' όλο τον κόσμο.

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Μάθε τέχνη να ζήσης κι' εμπόδιο να κροφίσεις.
- Ο διάβολος σφαιλά απ' θύρα κι' ό Θεός άνοίγει δέκα.
- Ο γέρος κι' άν στολξίεται, στον άνήροφο γροφίεται.
- Όλοι μιστρώο γινονται στην τέχνη και σε άλλου.
- Η θάλασσα δεν γίνεται, δοκιμάζεται !
- Ο έρωτος είναι τρωξός κι' άνοκτοματέξ πέναι.
- Όποιος βρή καλό γαμπρό, κροφίξεί ένα γού, άποξος συντήρη κακό.
- Να κλοπιμένο σπώμα μύξα δεν μπαίνει.
- Της άδικίας το γένημα σε ποτημαίο μισό.